

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VLAD, CORNELIU

Nu vă fie frică! Cavalerii noilor Apocalipse / Corneliu

Vlad. - București : Editura U.Z.P., 2020

ISBN 978-606-9654-22-4

32

EDITURA UZP

- Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România

Telefon: 021.317.92.25; Fax: 021 313.06.72

www.uzp.org.ro; contact@uzp.org.ro

Adresa: Bulevardul Gen. Gheorghe Magheru nr. 28-30
Sector 1, București

Tipar: Cormina Print
E-mail: cormina_print@yahoo.com

CORNELIU VLAD

Cavalerii noilor Apocalipse

NU VĂ FIE FRICĂ!

București, 2020

*Autorul mulțumește președintelui Uniunii Ziaristilor
Profesioniști din România, Doru Dinu Glăvan,
pentru inițiativa apariției acestei cărți
și UZPR, care a asigurat realizarea proiectului.*

CUPRINS

Nimic despre Covid-19, dar.....	11
Noii Cavaleri Ai Apocalipsei.....	14
FRICA.....	17
Să ne speriem organizat, globalizat!	17
O percepție personală.....	19
Teroarea artificială	23
Cultura fricii.....	25
Ne speriem la fiecare o mie de ani?.....	28
Anul 2000, un „non-eveniment“	31
„Scenariul „nu ne mai rabdă pământul“	34
„Marea plăcere a catastrofei“	37
Sinstrozele ne apropie de „guvernarea mondială“	40
Criza, ca viziune a speranței.....	42
Apocalipsa nucleară	44
Suntem în plin război.....	46
...în al treilea război mondial... ..	47
...și într-un război rece în format nou.....	48
11/9, Kennedy, OZN-uri.....	49
Guvernarea prin teamă	50
Și totuși, pâine și circ.....	51
O presă senzaționalistă, dar care de fapt banalizează.....	52
„Cei trei S“	59
Frica, instrument al Puterii și Ordinii	61
Unde și cum fugim de lumea asta?	64
Despre „democrația post-totalitară“	72
Nu democrația liberală e soluția	80
O discretă „Apocalipsă românească“	84
Apocalipsa moralei sau Sictir de toate.....	89
TERORISM	93
Cu cine ducem, de fapt, război?.....	93
Întrebări asupra terorismului sunt multe.....	94
America, o revelație perpetuă	99
Libertate și securitate, două săbii într-o teacă.....	100
Cică se ascultă	102

De-a dreptul agasantă, și călătoria cu avionul.....	103
Dar telefoanele mobile?	104
Morți – pentru cine?.....	105
Alte 11 septembrie?.....	106
Nu chiar 11 septembrie, dar.....	108
Timpul întrebărilor.....	109
FBI: Bin Laden nu are treabă cu 11 septembrie	112
Bin Laden nu are gripă aviară	116
Bin Ladenii	119
Coexistând cu Apocalipsa.....	120
Vigilență și toleranță.....	123
Un oximoron sinistru, dar real: cultura violenței.....	126
„Terorismul intelectual”	127
CLIMA.....	140
Discutând despre vreme.....	140
Timpul probabil? Imposibil!	142
Meteo.....	142
Trăim pe o planetă fragilă.....	144
Chiar, unde sunt zăpezile de altădată?.....	145
„Isteria globală”	147
O gaură cât Europa.....	148
În fond, ce-ar costa?.....	149
Ne încălzim sau nu global?.....	150
Furtună în climatologie.....	152
PANDEMII.....	157
Pandemie virală sau psihică?.....	157
Mai de groază ca-n filmul lui Hitchcock.....	159
Un roman premonitoriu și o enigmă	160
Cum să crești frica, de mică.....	161
De ce tocmai aceste pandemii?	163
„O să murim cu toții!”	165
De ce vaccin, ce fel de vaccin?.....	165
Oglinda-oglinjoară aviară.....	167
CRIZA.....	169
„Trebile merg la vale”	169
„Doar Dumnezeu știe!”	170

Criză și a modelului economic ultraliberal	171
Mondializarea, în recul major.....	172
„Exceptionalismul”, pus la încercare	174
China, India și Brazilia, printre câștigători	176
Fractură în inima eurozonei	177
Greierile și furnica.....	179
Iară noi, noi ortodocșii?	180
<i>Criza Europei (I)</i>	180
<i>Piața neagră a Europei</i>	181
<i>Criza Europei (II)</i>	183
MINUNILE LUMII.....	186
Minunile zilnice ale lumii	186
Armageddoane peste Armageddoane.....	188
Când vine, în sfârșit, sfârșitul lumii?.....	191
Când începe, odată, mileniul al treilea?.....	197
Apocalipsa, ca Utopie necesară.....	200
Un savant indignat	202
Și totuși, știința	203
Mișcarea Slow	206
Să trăim fericiți!.....	207
“NU VĂ FIE FRICĂ!”	211

starea Terrei peste decenii sau secole, chiar dacă își extind cercetările pe 800.000 de ani din trecutul planetei, când azi nu putem ști măcar cât de cât cum va fi vremea în următoarele trei zile. Drept care, ajungem să fim „climato-sceptici“ (s-a consacrat termenul), așa cum devenim bănuitori și în privința unui anumit tip de terorism, de pandemii, de resorturi ale crizei etc.

Dar dacă există probleme globale, apar și diversiuni globale, și minciuni globale. Un jurnalist francez cam dezinvolt vorbea despre momentul 1989 din România ca despre „o minciună mai mare ca secolul“, făcându-se a uita de pildă că în veacul XX a mai fost și aventura, greu de calificat, a comunismului, dar care a fost de fapt, până la urmă, o și mai mare minciună.

Acum, în acest secol, încă mititel ca vârstă, e adevărat, marile minciuni sunt parascoveniile globale care ni se vând ca subiecte trendy. Foarte profitabile, dar numai pentru unii, dar care pot fi foarte păgubitoare sau periculoase, pentru alții...

FRICA

Să ne speriem organizat, globalizat!

Politicienii și cei plătiți să gândească în subordinea sau în locul lor știu, din vremea Romei antice, că mulțimea (în lectură modernă: corpul electoral sau, de ce nu?, comunitatea internațională) îi trebuie să-i dai două lucruri: pâine și circ.

Mai la îndemână și mai de folos ar fi circ cât cuprinde și nu prea multă pâine. Iar până la un anume prag de duranță, circul poate să țină și de foame.

Poți mânca doar cât să trăiești, dar trăiești ca să te distrezi pe săturate.

Pâinea se mai cheamă și pește, și fructe, rădăcini sau frunze, și orez, și multe altele, dar până la urmă e doar un lucru: ce-ți intră-n burtă, hrana cea de toate zilele.

Cercul oferit de cei puternici e de două feluri, unul care înveselește, altul care sperie. Dar de orice fel ar fi, cercului îi trebuie palpitate. Mâncare în silă sau de nevoie se poate, dar un circ ce te lasă indiferent ori te plictisește, nu e circ. Decât un asemenea circ, mai bine teroare, căci în dictatură, supusul oricum nu huzurește în plictiseală, n-are vreme de asta, are regimul grijă să-i mobilizeze timpul (cozi pe la magazine, ședințe, muncă patriotică, mai nou restricții ale drepturilor democratice precum libertatea de mișcare, de întrunire, de exprimare etc. etc.).

Dar în democrație? Democrația se cuvine să-l îmbie pe consumatorul – contribuabil – lucrător – alegător etc. cu produse alese și diverse, dar toate se cuvine să dea cuvenitul palpitate. Palpitate de râsu', de-plânsu' sau de amândouă.

De râs ar fi comedioarele politicianilor, cu umorul lor premeditat sau, variantă mai reușită, involuntar, și mondenitățile – cravata lui X, rochia doamnei Y, amanta senatorului Z.

De plâns sau doar de sperietură sunt, tot mai uzitatele produse catastrofiste. Care s-au constituit, de la un moment dat, într-o adevărată cultură, „cultura fricii”.

Semenii noștri de pe Terra petrec (vorba vine) zi de zi, ore în șir, comod și pe bani puțini, fără efort și disconfort, dedicându-se unei operațiuni simple și aparent monotone: se uită la televizor ori pe ecranul computerului. Dreptunghiul jucăuș și colorat este altarul sacru al epocii din casa fiecăruia. Din el iese realitatea, viața din jur, adevărul sau, mai corect spus, aparențele lor.

Aparențe corecte sau parșive. În arena modernă de circ numită ecran evoluează fel de fel de nostimate, snobăreli și grozăvii, aceleași care populează în gloată alt dreptunghi dătător de același tip de noutăți, pagina de tabloid. Gura târgului și radio-șanțul s-au mutat pe dreptunghiul de sticlă ușor bombată ori pe cel de hârtie. Se perindă, în aceste spații virtuale, fel și fel de isprăvi de haz sau rele pentru un om. Mai ales rele.

Avem parte de toată oferta posibilă de grozăvii: asasinat, sparger, accidente rutiere și catastrofe feroviare, cutremure, inundații, incendii etc. etc. Prezentate, toate, cu sumedenie de amănunte.

Masochism ori sadism? Ori, calcul rece, premeditat? Oricum, sunt fapte ce se întâmplă în lume și care, pe vremea „celeia mai avansate orânduiri” erau trecute la rubrici de tipul „Fapt divers”. Dar abia în perioada de „liberalizare” a respectivelor regimuri, căci mai înainte, în sistemul comunist, așa ceva nu intra în arsenalul propagandistic. Astfel de lucruri nu puteau să se întâmple, se trăia doar cea mai bună dintre lumile posibile, iar dacă asemenea lucruri se întâmplau, ele se întâmplau doar în lumea putredă, în descompunere, muribundă a capitalului. Doar acolo se putea sinucide un anonim, ca, de pildă, americanul cvasianonim H.D. Burhop, eroul unui „roman” al unui ziarist în vogă de la „Scânteia” Partidului. „Romanul” se chema „Cine l-a ucis pe H.O. Burhop?” (de fapt, era vorba de o sinucidere). Ei, de ce-o fi murit oare bietul om?

Din dragoste? Ca Romeo? Din depresie? Ca tânărul Werther? Nici pomeneală! Îl terminase psihic teama de „amenințarea sovietică” și de „războiul atomic” împotriva Americii. Doar despre acea lume se putea citi, în ziarul partidului, prin anii 1950, un titlu revelator de tipul „Puternic cutremur de pământ în Grecia monarho-fascistă”.

Să revenim, însă, la semenul nostru de pretutindeni, la pământeanul de la început de secol XXI, care se uită și se tot uită la televizor. Ce mai află el? Bunăoară că dincolo de nenorocirile de tipul de mai sus, inerente în orice lume, în orice epocă și orice regim politic, îl mai paște și alt fel rele. Unele care îl primejduiesc nu numai pe el, ci întreaga omenire.

Sunt ceea ce se cheamă, măreț, terifiant, amenințările globale. Cele ce se pot asemui Potopului lui Noe din trecut și Sfârșitului lumii din viitor. Și care n-au nimic în comun cu Biblia, dar au, în schimb cu politica și cu afacerile. Asemenea amenințări globale au existat hăt-hăt, cu mult înainte de a se vorbi de globalizare, chiar dacă le-am putea lua acum drept „rândunici” nefaste ale viitoarei (adică actualei) globalizări.

O percepție personală

Îmi aduc aminte cum m-am confruntat, pentru prima oară, cu o amenințare globală. Eram, la începutul anilor 1960, student la București și locuiam într-un demisol pe strada Sfinții Apostoli, într-un cadru și într-o atmosferă boemă unde numai la angoase (nici personale, nici globale), nu-mi stătea mintea. Dar în zilele crizei rachetelor din Cuba, oricât de tânăr eram, m-am neliniștit. (Într-atâta încât, peste alți mulți ani, aveam să visez odată, nu știu dacă după o masă bună ori o libație peste multe măsuri, că taman lângă mine a căzut o bombă atomică, iar eu eram chircit, la pământ, ca un un făt, și simțeam că mă topesc, mă împuținez, mă duc văzând cu ochii). Dar într-o bună dimineață (într-adevăr „bună”), luând ziarul, am aflat că Hrușciiov și

Libria
Romania

cu Kennedy s-au înțeles, în sfârșit, prin niște scrisori schimbate între ei, să nu se mai înfrunte nuclear. Lumea, România, eu, eram, cu toții și cu toatele, salvați. „Am învins! Am învins!” – vorba lui Mircea Dinescu, deși nu ne luptasem cu nimeni. M-am dus atunci la un Lacto-Bar din centru (era unul vizavi de Colțea) și m-am regalat cu un iaurt și doua-trei chifle

Amenințările globale s-au înmulțit în vremea ce avea să vină, a globalizării. Mai nou, ne speriem – sau suntem speriați – de altele. Bunăoară, de criză și de terorism, de pandemii și de încălzirea globală.

Cu încălzirea globală, ca frică, parcă mai merge. Nici noi, nici generațiile imediat de după noi n-or să aibă parte de ea. Nu se topesc „de tot” în vremea vieții noastre nici Polul Nord, nici Himalaya. Nici Sahara nu apucă să ajungă până aici. Drept care, vorba suveranului francez, care poate fi luată de data aceasta și ad-litteram: „După noi, potopul !”

Dar ce te faci cu celelalte trei amenințări globale. Cu terorismul, de pildă. S-a văzut pe undeva prin Romania până acum vreun terorist, altundeva decât la televizor? Că de cagularzi, de mascați, slava Domnului, tot avem parte.

În de neuitata zi de 11 septembrie 2001, lucram la un ziar care tocmai apăruse ori urma să apară, dar numărul de ziar îl făceam, oricum, zilnic, chiar dacă nu apărea pe piață. Era un moment de chietudine, nu după o masă care te trage la lene, ci după câteva beri la terasa de peste drum de redacție. Treaba era cam terminată și ne mai omoram timpul cum se putea, chiar și uitându-ne fugitiv și cam distrat, la televizorul veșnic deschis la minimum. Când, deodată (ciudată vorbă, n-am auzit niciodată pe cineva ca în vorbire liberă, să zică „deodată”, poate doar vreun prețios într-ale exprimării), așadar deodată, îmi atrage atenția imaginea unuia din turnurile WTC care începe să se lase ușor, aproape maiestuos, în pământ, ca un baton de ciocolată ce se cufundă într-un lichid fierbinte. (Secvența aceea, ireală aproape prin perfecțiunea ei, am mai văzut-o doar de câteva ori reluată, după care, foarte ciudat, n-a mai fost difuzată). Vroiam

să o mai văd, căci mi se păruse ceva cam s.f. Dar, vorba basmului, nu mare mi-a fost mirarea să mai privesc, peste alte niște minute, la o imagine nu mai puțin halucinantă: celălalt turn.

Pentru prima oară în viață, în acea clipă, mi-am pișcat carnea să mă conving dacă e vis sau e aeeva. Și era aeeva. Dar era, chiar de atunci, ceva ce nu se prea potrivea: cum putea ca turnul acela să cadă atât de perfect echilibrat, perfect vertical, topindu-se ca un paralelipiped de înghețată?

A cui era isprava, nu mă interesa atunci, pe dată. Câteva minute mai târziu, o primă „lămurire”: o obscură Armată Roșie Japoneză sau cam așa ceva. Nici pomeneală de Bin Laden, despre care – interesant detaliu – tocmai publicasem o pagină întreagă în ziarul încă în probe sub titlul „Inamicul nr. 1 al Americii”. Atenție, însă: a fost scris acest articol nu pentru că aș fi știut eu ce avea să se întâmple, ci, pur și simplu, fiindcă titlul cu pricina, luat dintr-un ziar american, m-a șocat. În ziarele din Statele Unite, Bin Laden era așadar mediatizat ca lumea chiar înainte de isprava de la 11 septembrie!

Dincolo de toate, însă, ideea e că, de la începutul începutului, impactul terorismului global asupra mea rămâne persistent legat de suspiciunea din prima clipă: de ce au căzut turnurile așa cum a căzut. „E aici ceva care lipsește”, ar fi spus Bertolt Brecht. Lipsește explicația. Una pe care o caută, de la un timp, multă lume.

Cu mai mult aplomb m-am apropiat de altă teamă hărăzită nouă, tuturor locuitorilor Terreii, prin mijlocirea logisticii impresionante a celor ce ne informează pe ce lume trăim. S-a întâmplat să fiu în Cuba în primăvara lui 2009, adică abia la o zi-două după ce presa mondială anunța că o nouă pandemie cu nume animalier, gripa porcină, și-a rânjit colții chiar în Mexicul vecin. Păi, mi-am șoptit atunci în barbă, încă o molimă? Apoi, tot cu nume de animal sau pasăre din ogradă, după boala vacii nebune, a oii nebune, a aripateilor de curte nebune și ele? Intrăm acum în zodia porcului nebun? Și,

În chiar seara aflării veștii cumplite, am comandat la cină, de-al dracului, cu o obrăznicie ostentativă, o friptură de porc. Am și primit-o, cei de la restaurantul hotelului în care fusesem găzduit, cubanezi simpatici peste care trecuseră multe, n-au fost într-atâta de zeloși încât să-l scoată pe dată din meniu pe prea nevinovatul porc.

Nu știu ce hectacombe au produs toate aceste trâmbițate, nu epidemii, puțin spus, de-a dreptul pandemii, dar zoocide s-au produs: și șeptel, și ovine, și păsăret, și porcine, peste tot pe unde autoritățile statului au fost mai slabe din fire. Dacă speciile acestor biete animale domestice ar fi fost popoare, le-aș fi zis acestor operațiuni masacru, curățire etnică eugenie sau genocid, dar cum e vorba de „lumea celor care nu cuvântă”, ce-ar fi de spus decât că în timp ce în părțile subdezvoltate de lume și chiar în democrațiile „emergente” se suferă cronic, ba se și moare de foame, animalele și păsările trebuincioase sunt exterminate din rațiuni superior epidemiologice.

Încălzirea globală? Ani de-a rândul am avut parte, și noi, cei din zonele cu climă temperată, de ierni mai mult decât clemente. Un președinte al României declara, înțelepțește, că „iarna nu-i ca vara”, dar iernile erau mai degrabă ca primăverile sau ca toamnele. Nu tu „totu-i alb, pe câmp, pe dealuri”, nu tu „Iarna pe uliță”, ca în paginile din manualele școlare ale primelor clase. Nimeni nu zicea atunci că sunt ierni atipice, nu se zicea că, gata, e încălzire globală, adio iarnă tradițională. Și iată că vine iarna 2009-2010, cu căderi masive de zăpadă, viscole, geruri. Nu e normal, s-a-ntors vremea. Ba da, e normal, căci iarna e cu zăpadă și cu ger, și da, vremea s-a întors, de fapt a rămas, la cum este ea de când ne știm pe lume, de la glaciațiuni încoace.

Criza? Prea complicat, prea oșios, prea greu de priceput, cu miză prea mare subiectul. Dar într-o țară care a trecut, de zeci de ani, prin „anumite neîmpliniri, în unele județe”, apoi prin tranziția care „cere sacrificii” și a avut parte apoi de

„greaua moștenire”, o criză mondială într-o lume în care ne-am globalizat prea puțin nu poate decât să ofere un prilej salvator cârmuitorilor zilei să ne explice că nu din neștiința, hoția, incompetența și netrebnicia lor se trăiește atât de prost, ci din cauza crizei mondiale. Un domn acum istoric medievist, care vasazică abstras în trecut, dar imediat după 1989 aprig condeier al zilei, Andrei Pippidi, ce s-o mai ocolim, mă ocăra în abia apăruta revista „22” că tocmai eu mă pronunț în cutare problemă (adică dacă să-l mai repunem pe Vodă pe tron sau nu), eu, care pe vremea lui Ceaușescu scriam despre șomajul, inflația și pauperizarea din țările occidentale? Am replicat atunci acuzei demascatoare, cum se zicea pe vremea când asemenea înfierări erau parte a propagandei oficiale (dar replica nu a avut, desigur, loc în coloanele revistei), zicând că să nu dea Cel de Sus să ajungem vreodată să scriem și noi despre șomaj, inflație etc., dar nu din Occident, ci împământenite aici, în România. Ei, cine a avut dreptate, eu sau polemistul de ieri, medievistul onorabil de azi?

Acum, din păcate, scriem zi și noapte despre toate aceste „racile” cum le zicea propaganda comunistă. Scriem acum și despre criza mondială, care fiind mondială, nu poate să nu fie și a României, căci și noi trebuie să fim în pas cu lumea. Dar mai cu seamă când e vorba de crize, de pandemii, de încălzire globală, de terorism, nu de performanțe tehnologice, economice, nivel de trai și alți asemenea indicatori „care ne doare”, dar neluați în seamă, de această dată, de către trâmbițașii Apocalipsei secolului al XXI-lea.

Teroarea artificială

Știm cu toții întâmplarea sau povestea populară cu acel comandant de pompieri care, aflând că echipa se va fi desfășurată, a început să pună la cale incendiul, pentru ca pompierii lui să-și găsească justificarea de a funcționa ca atare.

În realitate, e vorba de un fapt istoric. În anul 70 î.e.n., un cetățean roman foarte bogat, politician ambițios, Marius Licinius Crassus, a fost cuprins de dorința de a deveni stăpânul Romei. Și avea o ceată de pompieri. Când izbucnea un incendiu, sclavii-pompieri alergau la locul sinistrului, dar nu se apucau să stingă focul decât după stăpânul lor se înțelegea cu stăpânul proprietății în flăcări să o cumpere pe un preț de nimic. Dacă nu, focul era lăsat să ardă totul, până-n temelii. În acest fel, Crassus a devenit cel mai mare proprietar de terenuri din Roma și a folosit o parte din bogăția sa pentru a-l sprijini pe Cezar împotriva lui Cicero.

Roma era pe atunci o republică, ceea ce impunea reglementări foarte stricte faptelor diriguitorilor cetății. Dar Crassus vroia să-și poată face treaba fără nici un fel de opreliști, voința sa nu se putea împăca cu asemenea limitări, și de aceea și-a făcut un plan. A profitat de răscoala sclavilor condusă de Spartacus, care câștigase deja o bătălie împotriva unei garnizoane romane, pentru a stârni spaimă și teroare în inima Romei. Spartacus, se zice, n-ar fi vrut, însă, să cucerească Roma, gândul său ar fi fost doar să captureze de la cei bogați destul aur pentru a putea pleca, cu oamenii săi, pe un vas de mercenari, undeva în libertate. Dar Crassus avea nevoie de Spartacus la porțile Romei, avea adică nevoie de un dușman redutabil al Romei, pentru a-și împlini ambițiile sale politice și personale. Și atunci, a plătit echipajul de mercenari să ridice pânzele fără Spartacus la bord, iar astfel să-l oblige pe acesta să pornească în marș împotriva Romei. Înfricoșată de intrarea iminentă a gladiatorilor lui Spartacus în oraș, Roma l-a declarat pe Crassus pretor. Frica gloatei l-a adus la putere. Crassus a zdrobit armata lui Spartacus, și a devenit consul al Romei. Și astfel romanii au pierdut forma de guvernământ republican. A apărut primul triumvirat, alcătuit din Crassus, Pompei și Iulius Cezar, apoi suita de împărați ai Romei. „Romanii au fost manipulați, forțați să renunțe la republică și să accepte stăpânirea imperială” – scrie autorul Michael Rivero. „Teroarea artificială” a funcționat de minune.

Cultura fricii

Discursurile și imaginile care scot în față pericole de tot felul ce amenință omenirea, planeta, se prăvălesc în avalanșă continuă. Trăim parcă, în plină zodie a drobului de sare ce stă să cadă, unde ești tu, jovialule Ion Creangă. Respirăm o atmosferă de perpetuă amenințare. Iar polivalența reprezentărilor pericolului face ca amenințarea să devină ea însăși obsesională, căci își schimbă obiectul ori se concentrează pe mai multe obiecte deodată: încălzirea planetei, pandemii, terorism, criză.

Fenomenul, care nu poate trece neobservat, are parte și de teoretizare. Politologul francez Marc Crepon a scris „La culture de la peur” (Cultura fricii) în care se ocupă tocmai de instrumentarea politică a fricii. Și el arată că acest fapt nu este doar apanajul regimurilor dictatoriale, ci se regăsește și în democrațiile „liberale”: teama de dușman și stigmatizarea străinului (ce descind din pericolul terorismului), locul considerabil acordat faptului divers (fapt divers cum sunt, până la un punct, și pandemiile, nu chiar atât de catastrofale pe cât s-au prezis, fapt divers sunt și ceea ce se numeau pe vremuri „capriciile vremii” iar acum încălzire globală).

Iar dacă e amenințare și risc, e nevoie, de bună seamă, și de securitate crescândă. Ei, și aici intervine politica. Căci nu mai e vorba de securitatea personală, a cetățeanului, preocupat de iminența șomajului, de inflație sau de ipoteca la bancă, nu mai e vorba de grija pentru asigurarea drepturilor fundamentale ale individului, e vorba, grozăvie, de amenințări de proporții. Amenințări pe cât de vagi, pe atât de înfricoșătoare, căci în fața lor insul nu poate face nimic, el așteaptă salvarea de la autorități, iar acestea, vezi Doamne, când să se mai ocupe și de meschinele, dar vitalele, probleme ale vieții de zi cu zi a fiecăruia?

„Cultura fricii e invadatoare. O fi noul concept la modă?” – se întreabă, cu falsă candoare, autoarea canadiană Priscille Mullet Lafite. „Totul e pretext pentru a insufla teamă: pro-